

РЕШЕНИЕ

№ 43015

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9679** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Делото е образувано по жалба от М. Х. Ф., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], подадена срещу Решение № 4498/13.08.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Според жалбоподателя административният орган неправилно е заключил, че няма опасност за живота и здравето му ако се върне в държавата си по произход С. като изтъква, че в обсъдените по преписката справки за актуалното положение в страната, въобще няма данни за провинцията, от която той произхожда. Навежда, че в страната продължават сражения и действия в резултата от активната все още гражданска война и е налице реална опасност да бъде принудително мобилизиран в сирийската армия или да бъде убит при продължаващите военни действия. Оспорва извода на органа, че Турция е трета сигурна държава за него. По същество от съда иска да отмени обжалвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и с назначения му процесуален представител – адв. К., която поддържа жалбата. В лична защита, жалбоподателят изтъква, че в района, от който произхожда има мобилизация, а той не желае да бъде мобилизиран.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Х. Ф. е подал молба до ДАБ при МС с вх. № В-13- 294/09.04.2024 г. за предоставяне на международна закрила, към която са представени декларация на осн. чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ и попълнен регистрационен лист. Молбата му не е разгледана по същество, тъй като няколко дни след като е бил регистриран същият е напуснал самоволно лагера. Производството за международна закрила е било прекратено с решение № 6206/22.05.2024г. и в последствие възобновено.

С кандидата е проведено интервю, отразено в протокол УП-6289 от 18.06.2025г. /л.41/ в хода на което жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. през 2022 г. защото войната там продължавала, хората се убивали един друг и той не желал да участва в такъв конфликт. Заминал за Турция нелегално, където работил във фурна. След престой от около две години решил да напусне и да замине за Германия при своя брат. През януари месец 2024 г. влиза на територията на Република България отново нелегално. Посочва, че бил заловен от властите и регистриран като търсец международна закрила, но самоволно напуснал лагера и заминал за Германия. Там е подал молба за закрила, но получил отказ и след това бил върнат в Република България. Уточнява, че е учил до 8 клас, а в С. работил в земеделието. Разказва, че не може да се върне в С., защото родителите му живеят под наем, животът е много труден, а той търси по-добър живот за себе си. Допълва, че в С. са останали родителите му, две сестри и един малък брат. Молителят твърди, че е искал да стигне до Германия при своя брат, но е заловен и затова е подал молба за закрила в Република България. Заявява, че в страната си на произход не е имал проблеми заради етническата си принадлежност и религията си. Не е бил заплашван лично и срещу него не е упражнявано насилие. В С. не е служил и не е получавал призовка за армията.

На М. Х. Ф. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ), на основание чл. 41, т.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), "Връщане до страна на произход – С." със заповед рег. № 5401-22-29.01.2025г.

Държавна агенция "Национална сигурност" в писмо от 23.07.2025 г. не възразява да бъде предоставена закрила в РБългария на лицето, регистрирано в РПЦ - С. като М. Х. Ф., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След анализ на установените в административното производство факти и обстоятелства с обжалваното в настоящето производство Решение № 4498/13.08.2025 г. Председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на молителя Ф., като е приел, че изложените в молбата мотиви не са правно значими за търсената защита.

За да постанови решението си административният орган е изследвал заявената от М. Х. Ф. заплахата за живота му, при евентуалното му завръщане в С.. Приел е, че молителят не представя доказателства за наличие на заплахата за неговия живот. Интервюиращият орган е разгледал актуалната обстановка в Сирийската арабска република и като се е позовал на информацията, съдържаща се в справка с входящ № МД - 02 - 371 от 03.07.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС /л.23 от делото/ е извел извод, че в страната на произход на жалбоподателя не е налице въоръжен конфликт, който да генерира ниво на насилие, водещо до общ риск от тежки посегателства за живота и сигурността на всяко лице, единствено поради физическото му присъствие на тази територия. Понастоящем в страната не е налице насилие, при което всяко лице, пребиваващо на територията на С., да е изправено пред реална, а не пред хипотетична опасност от убийство, нараняване или малтретиране, посегателства, забранени от чл. 3 от ЕКПЧ. От друга страна, в конкретния случай няма установени лични обстоятелства, които да сочат, че М. Х. Ф. би станал специфична цел на такова насилие, поради присъщите на личното му положение елементи, в т.ч. такива, свързани с работата му,

ангажименти и/или подкрепа за въоръжени групировки или международни организации. Отбелязано е също, че самата наборна служба е легитимно право на държавата и като цяло не би отговаряла на изискванията на чл. 9 от Директива 2011/95/ЕС.

Административният орган е разгледал и преценил всички относими факти, свързани с личното положение на чужденеца както в държавата му по произход - С., така и в държавата, в която е пребивавал - Турция. Положението на сирийските бежанци в Турция е описано в приложената по преписката справка с вх. № МД-02-426/05.08.2025 г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ при МС. В нея се посочва, че сирийските бежанци в Турция се регистрират от турските власти, а регламентът за временна закрила ясно налага на Генерална дирекция "Управление на миграцията" към Министерство на вътрешните работи да извършва регистрацията на лица в процес на временна закрила. Административният орган се е позовал на ВКБООН, според който европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство, благодарение на проведената реформа, за бежанците от С. Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на бенефициентите право на легален престой, както и известно ниво на достъп до права и услуги. Въз основа на това, органът е заключил, че предпоставките, посочени в Допълнителните разпоредби на ЗУБ за приемане на една страна като "трета сигурна държава" кумулативно са налице и сирийският гражданин може да се установи на територията на Турция, където да поиска и да получи закрила.

По делото е приложена административната преписка по издаването на оспорения акт в цялост, както и допълнително представената от ответника Справка МД-02-528/30.09.2025г.

Тези факти не са спорни за страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено лично на жалбоподателя на 02.09.2025 г., а жалбата е входирана на 12.09.2025 г.). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е неоснователна.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел. Данните за личното положение на кандидата за закрила са обсъдени в контекста на информацията за актуалното положение в държавата му по произход.

От приетите, неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (арабски) за реда, който ще се следва в производството по молбата му за закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е осигурен преводач на разбираем за него език. В приложения към преписката протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ молбата му е разгледана индивидуално, като му е предоставена възможност да изложи свободно без ограничения всички свои съображения.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, дължащи се на

раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по произход не отговарят на материално правните основания, по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че чужденецът не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и на недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради войната, сериозните финансови затруднения и опасенията си, че ще бъде мобилизиран въпреки нежеланието си да участва във въоръжени действия. Не е отрекъл, че семейството му продължава да живее в С. необезпокоявано, както и че и той също не е бил преследван.

Събраните доказателства в хода на административното производство не съдържат обективни данни жалбоподателят да се е занимавал или да е продължил да се занимава с дейности, които да пораждаят основателен страх от преследване при завръщането му в държавата по произход. В този смисъл, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец на М. Х. Ф..

Не са налице и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 ал. 9 от ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие, че семейните връзки предшества влизането на чужденеца на територията на страната. Липсват данни друг член на семейството на жалбоподателя да се намира на територията на РБългария и да му е предоставена международна закрила.

Съответна на материалния закон е и преценката на административния орган относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Разпоредбите на чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ съдържат идентични условия за субсидиарна закрила на визираните в разпоредбата на чл. 2, б. «е» вр. чл. 15, б. «а», б. «б» и б. «в» от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г. Понятието «реална опасност» се ползва като стандарт на доказване за изключване на рискове, свързани с общата ситуация в държавата по произход, чието настъпване е възможно или е достатъчно далечно, за да се отчитат като нереални, при преценката относно субсидиарната закрила.

Съдът намира, че от представените и приети като доказателства по делото Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, не се установява наличие на въоръжен конфликт в С., достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, налице са сблъсъци в определени области, те са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. От изложеното в справките се установява, че има данни за инциденти във връзка със

сигурността в С., но няма данни, че насилието в тази държава е безогледно и повсеместно на цялата територията на страната, респективно достигнало такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Не е оборена съгласно чл. 179, ал. 1 от ГПК материалната доказателствена сила на приетите като писмени доказателства справки. Не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в изготвените справки, които се изготвят от Дирекция „Международна дейност“ и включват обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека, както и за сигурните държави по произход, за третите сигурни държави, за кризисните райони и за бежанските потоци. Още повече, че в тези справки са цитирани независими източници на информация.

Относно опасенията на чужденеца да бъде мобилизиран, от съществено значение е информацията в приобщената към административната преписка справка, видно от която, администрацията на С. е премахнала задължителната военна служба, освен в случаите на национално военно положение, като от февруари 2025 г. се разчита на доброволно набиране на войници.

Както правилно е отбелязал ответникът в обжалваното решение, конкретната бежанска история на жалбоподателя налага да бъде разгледана в случая в светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно който при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие. При данните по делото законосъобразно председателят на ДАБ е разгледал въпроса дали Турция би могло да се приеме за трета сигурна държава по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ и е дал положителен отговор. В случая следва да се има предвид, че жалбоподателят е преминал нелегално в Република Турция, след което е преминал в Република България отново нелегално. Оспорващият е пребивавал почти две години на територията на Република Турция, което задължава изследване връзката на оспорващия с тази държава с оглед концепцията за „трета сигурна страна“. Няма данни М. Х. Ф. да е бил гонен и преследван в Република Турция, същият не споменава и да е съществувала опасност за сигурността му там. Нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство сирийският гражданин е посочил основателна причина, поради която не би могъл да се завърне в Турция. За чужденеца е била налице законова възможност да се регистрира пред турските служби, като същият не се е възползвал от нея без основателна причина, а е преминал на територията на Република България нелегално. Самият той заявява в проведеното интервю, че не е подал молба за закрила в Република Турция. В оспореното решение са обсъдени данните относно Турция и е прието, че за

него не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 – ал. 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция.

Правилно е прието от административния орган, че Турция се явява трета сигурна страна, тъй като попада в легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. М. Х. Ф. е пребивавал в Турция и не сочи основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не посочва да е бил изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Правилно административният орган е приел, че в случая не се касае за транзитно преминаване, тъй като чужденецът е работил в Турция и е напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот.

Неоснователни са възраженията му, че актуалната практика на турските власти по прилагане на турското законодателство в сферата на бежанците изключва наличието на предпоставката по § 1, т. 9, б. "г" ЗУБ, а именно за чуждия гражданин да съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец. Макар да е вярно, че със Закона за чужденците и международната закрила /LFIP/, включително с Регламента за временна закрила не се предоставя бежански статут, то тези актове предоставят правна възможност за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, слд регистрация пред съответните органи. Този вид закрила основателно се предоставя до овладяване на военния конфликт в С., тъй като тогава сирийските граждани ще могат да се завърнат в страната си по произход без да се страхуват от безогледното и повсеместно насилие заради военните действия.

Съдът намира за правилен изводът на административния орган, че в случая е неприложим принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Изложени са констатации относно липсата на фактическите предпоставки, които обуславят приложението на тази забрана, доколкото тези предпоставки се явяват и предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8 или 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне нито страната си на произход - С., нито страната, в която е живял 2 години - Турция, поради наличието на заплахата за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Изводите на административния орган в тази насока се основават на представените справки за актуалната ситуация в Турция и не се опровергават в рамките на съдебното производство. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя в трета сигурна държава по смисъла на ЗУБ няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non-refoulement“.

В този смисъл са решение № 4494 от 30.04.2025 г. по адм. д. № 1923/2025 на ВАС; решение № 3508 от 08.04.2021 г. по адм. д. № 1331/2021 г. на ВАС, решение № 11081 от 14.11.2023 г. по адм. д. № 4727/2023 г. на ВАС., решение № 887 от 19.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7755/2023 г. на ВАС, решение № 1420 от 7.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7359/2023 г. и мн. др.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение на Председателя на ДАБ, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. Х. Ф. за законосъобразно.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 78 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Х. Ф., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4498/13.08.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ му е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: